No. 1137 Zaterdag 7 October 1905. 22ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.20,

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 15 Sept. 1905.

HET VRIJDENKERSCONGRES.

Begin September heeft het Parijsche Babylon binnen zijn muren een congres geherbergd, hetwelk een levend bewijs was van de waarheid, dat de menschen geroepen zijn om engelen te worden, maar dat zij tot het *duivelsche* vervallen indien zij aan hun roeping niet beantwoorden.

Een eenvoudig verslag zal beter dan lange redeneeringen doen zien, welke dwepers, onzinnigen, passie–slaven en wezens vol haat degenen kunnen zijn, die zich tooien met den naam van vrije denkers.

Uit alle landen waren deze week de anti-godsdienstige, zedelooze, vaderlandslooze, socialistische en anarchistische elementen te Parijs bijeen. Het bestuur der „ville lumière" had hun reeds j.l. Zondagmorgen, onder kerktijd, bij monde van burger Brousse, voorzitter van den gemeenteraad, op bijzonder plechtige wijze ten stadhuize laten begroeten, aldus bewijzende deel te willen hebben aan de misdadige manifestaties, die zouden volgen. Er werd muziek gemaakt, de *Internationale* joelde door de raadszalen.

Nadat de Congressisten ontbeten hadden, togen zij processies–gewijs naar den top van Montmartre waar zij tegenover de baziliek van het H. Hart een anti-kerkelijke betooging zouden houden. Als luidruchtige feestgangers trokken achtereenvolgens naar boven spaansche republiekeinken, russissche anarchisten, hollandsche socialisten, de leden der italiaansche „Loge van Galileo Galilei, de „vrije vrouwen" van Montreuil, liberale studenten, duizenden vrijgeesten en vrijmetselaars uit alle landen, zelfs uit Japan. De meesten droegen roode linten of bloemen op hun borst, en hier en daar werden onder het oog der politie, die voor deze gelegenheid gaarne een oogje look, allerlei voor de Katholieken beleedigende vaandels en emblemen meegedragen. Accaciatakken, troffels en teekenplanken waren wel de meest voorkomende zinnebeelden, maar ook zag men er opgeheven pieken, waaraan poppen bengelden, die monnikken en nonnen moesten verbeelden. Op de kinderachtigste wijze hadden sommige deelnemers aan den stoet den eeredienst der Katholieke Kerk of godsdienstige devotiën nagebootst door zich een soort „scapulieren van den duivel" om te hangen, kinderen als koorknapen aan te kleeden, enz.

Lawaaierig, soms met hou-hou's opdringend, soms de *Carmagnole* of de *Internationale* door de lucht latende dreunen, trokken de vrijdenkers voort. Alleen de belgische vrijdenkers, kenbaar aan hun kepi met de stedennamen Brussel-Parijs, maakten zich niet al te druk. Zelfs gaven zij op een gegeven oogenblik de vermoeiende beklimming van den Montmartre er aan en legerden zich langs de terrassen van de koffiehuizen, die de Butte hier zoo overvloedig telt. Daar eischten zij bier en absinth, af en toe uitbarstend in een „hou hou, weg met de priesters!" waarin zij bijster veel pleizier schenen te hebben.

Inmiddels trok de bonte, rumoermakende stoet, waaraan ongeveer 4000 congressisten deelnamen, voort. Terwijl hij zich door de *rue de Norvins* voortbewoog, wilde een jonge priester, die blijkbaar niet op de hoogte was van de betooging, welke zou plaats hebben, van de eene naar de andere zijde van het trottoir oversteken. Maar het priesterkleed werkte op de hartstochten der vrijdenkers als een roode lap op een stier. „Hou hou, een paap, den paap moeten we hebben", zoo klonk het dadelijk, en steenen suisden door de lucht naar den priester, die zich bleek en bevend verwijderde. De helden holden hem na, en indien medelijdende bewoners van den Montmartre hem niet de deur hunner woning ontsloten en den vruchteling gastvrij opgenomen hadden, zou het hem slecht vergaan zijn. Nu kwam hij met den schrik en een hevigen knuppelslag in den nek vrij.

Hoezeer de „vrijheid" door deze vrijdenkers werd geëerbiedigd, bleek ook toen een voorbijganger, die het geval had gezien, hun toeriep: „Laat toch ieder vrij om te laten en te doen wat hij wil,— gij zijt immers vóór de vrijheid." Nauwelijks had de voorbijganger zich dezen uitroep veroorloofd, of het werd ook voor hem vluchtenstijd. Hij mocht den hemel danken, dat op het hachelijkst oogenblik juist eenige agenten aankwamen, die hem beschermden tegen de woede der getergde lui.

Op het plein tegenover de baziliek van het H. Hart werd stil gehouden bij het maquette-standbeeld (het eigenlijke standbeeld wordt ter plaatse onthuld den 1en Juli 1906) van den ridder De la Barre, die heet in 1766 als slachtoffer der kerkelijke inquisitie terechtgesteld te zijn. De waarheid is evenwel, dat De la Barre, ondanks de bescherming van zijn bisschop, van een pater Dominicaan en een kloosterabdis, door burgerlijke rechters, die aan hem een familieveete wilden wreken, ter dood werd veroordeeld en dat hij als een oprecht Christen gestorven is.

De veiligheidspolitie had uitgebreide maatregelen genomen om de antigodsdienstige betooging der vrijdenkende wereld te beschermen. O. a. had zij bevel gegeven, de deuren der baziliek te sluiten en de verzamelde geloovigen doen waarschuwen, zich niet buiten te vertoonen, teneinde botsingen te vermijden.

De bekende kerkhater Le Grandais hield de feestrede, die echter door de woelige menigte rondom nauwelijks werd aangehoord. Opgewonden ging de feestredenaar te keer tegen de Kerk en haar bedienaren, de kloosterorden en de katholieke instellingen van liefdadigheid. Hij voorspelde ten stelligste een groote sociale revolutie, die, riep hij uit „het hatelijke gebouw daar voor ons, dat een onophoudelijke beleediging is van het revolutionaire Frankrijk, zal vernietigen of het omscheppen tot een schouwburg waar het volk kan genieten van de drama's, getrokken uit de verschrikkingen der Inquisitie en de zotheden der Kerk." En de redenaar balde zijn vuistje tegen de baziliek van Montmatre, weidsch oprijzend als een reus, die geen acht geeft op de lastertaal, welke een dwergje tegen hem aansmijt.

Hoe verscheiden de elementen waren, op den Montmatre bijeengekomen, hoe uiteenloopend de inzichten, hoe gemengd de gevoelens, bleek wel uit de kreten, die na de rede van burger Le Grandais door de lucht zijn gevlogen. „Leve La Barre" riepen de meesten, die blijkbaar den ridder nog uit zijn graf wilden doen oprijzen. „Weg met de papen" vervolgden anderen. Weer anderen: „Weg met den godsdienst!" En verder hoorde men nog: „Leve de volslagen anarchie! „Leve de revolutie." „Wij willen Malato vrij hebben." (De Spaansche anarchist Malato zit op het oogenblik, gelijk men weet, wegens den aanslag op koning Alfonso in voorarrest).

Des avonds had een groote feestmaaltijd plaats op den Eifeltoren, die voor de gelegenheid schitterend geïllumineerd was. Daar werd, om het zoo te noemen, een of- en defensief verbond gesloten tusschen de anarchie over de geheele wereld en de internationale vrijdenkerij. Terecht mocht een vurig Kerkbestrijder als Henri Béranger naar aanleiding van dit banket den volgenden dag in de „Action" schrijven: „Afgezien van de bevordering der scheiding van Kerk en Staat, welke scheiding maar een mijlpaal in onze wetgeving is, beteekende de dag van gisteren het einde van alle godsdiensten, alle geloofsleeringen en elke geestesdwingelandij, en bereidde hij voor de sociale Republiek zonder God of Meester, het ideaal van alle vrijdenkers over den geheelen aardbodem."

De maquette van ridder La Barre — werk van den beeldbouwer, die luistert naar den symbolischen naam Bloch,—werd des Zondagavonds van den Montmartre overgebracht naar het Trocadéro, waar den volgenden dag de zittingen van het Congres begonnen. Uit den aard der zaak kan ik over deze zittingen maar kort wezen. Zij waren trouwens niet zoo belangrijk als de vrijzinnige en socialistische pers — misschien ook

Feuilleton.

Een Engelschman over Nederland.

II.

De van ouds vermaarde Hollandsche zindelijkheid wordt ook door Jerome ten zeerste geroemd. In een Hollandsch huishouden is het leven niets anders dan eene onafgebroken voorjaarsschoonmaak. Geen melkemmer deugt, als hij niet tevens als spiegel dienst kan doen. Men zou gerust van den roodsteenen vloer kunnen eten, als de tot de kleur van roomkaas geschuurde houten tafel niet nog meer daartoe uitlokte en meer gemak aanbood. Vóór elken drempel staat eene rij leege klompen, en wee den Hollander, die het zou durven wagen dien drempel te overschrijden anders dan op kousen.

Op het gebied van klompen heerscht ook nog mode, naar de bekende Engelsche schrijver aan zijne laudgenooten mededeelt. In het voorjaar worden de klompen nieuw opgeschilderd. In de eene streek geeft men de voorkeur aan oranjegeel, in eene andere aan rood, in wederom eene andere aan wit, het symbool van reinheid en onschuld. Klompendragers, die een beetje fattig zijn uitgevallen, denken verschillende versierselen uit, b. v. eene ster op het voorstuk, enz.

Het loopen op klompen, zegt Jerome, is niet zoo gemakkelijk, als het wel lijkt, en vooral hard loopen op klompen zou hij een eerst beginnende nooit aanraden.

„Hoe leg je het toch aan, om hard te loopen, als je klompen aan hebt?" vroeg hij eens aan een Hollander, na zelf daarvan de proef genomen te hebben, waaraan hij eene zeer pijnlijke herinnering had bewaard.

„We loopen nooit hard!" luidde het lakonieke antwoord, en Jerome heeft door eigen waarneming geleerd, dat dit volkomen waar was.

Ook heeft hij opgemerkt, dat een Hollandsche jongen bij krijgertje spelen of iets van dien aard zijne klompen liefst in zijne handen houdt en er anderen jongens in het voorbijgaan mede om de ooren slaat.

Van uit den spoortrein gezien, lijken de wegen in Holland recht en effen en door boomrijen omzoomd, bizonder geschikt voor fietsen. Dit is evenwel eene jammerlijke misleiding. Jerome weet hiervan een droef verhaal op te disschen van twee Engelsche vrienden, die met hunne fietsen een uitstapje door Holland gingen maken. Hij had van Harwich af met hen gereisd en was na aankomst van de boot van hen afgegaan. Een dag of veertien later ontmoette hij hen in Delft in een diep beklagenswaardigen toestand, die in het eerst bij hem het vermoeden van dronkenschap wekte. Zij konden niet staan, zij konden niet zitten, zij beefden over den geheele lichaam, elke zenuw aan hen trilde, hunne tanden klapperden, als zij probeerden te praten. En van al die ellenden was het fietsen over de met „groote, ronde keien bestrate Hollandsche wegen de oorzaak!!

Voor den vreemdeling, die Holland wil leeren kennen buiten onze groote steden, acht Jerome eenige bekendheid met onze moedertaal eene dringende noodzakelijkheid. Voor hen, die Duitsch kennen, levert dit weinig bezwaar op. Hollandsch klinkt hem in de ooren als heel leelijk, verkeerd uitgesproken Duitsch. Met zijn mondjevol Duitsch kwam hij goed terecht hier te lande, „nog beter zelfs dan in Duitschland." Aan de Hollandsche *g* moet de Angelsaks zich maar nooit wagen. Het is onbegonnen werk! Van eenig succes kon toch nooit sprake zijn, om nog niet eens te gewagen van de inwendige kwetsuren en scheuringen, die men bij de uit den aard der zaak vergeefsche po-

in Holland — zich moeite geeft het te doen voorkomen.

Over het algemeen waren de vergaderingen, ofschoon zij door allerlei muzikale en theatrale attracties werden opgeluisterd, slechts matig bezocht. J.l. Maandag zag men maar een derde der fauteuils bezet, en aangekondigde sprekers van naam als Anatole France, Berthelot en Haeckel waren afwezig gebleven. Doch ter vergoeding hoorden de vergaderden de socialistische volksharmonie van Brussel de „Internationale" spelen, een duitschen afgevaardigde fulmineeren tegen „den godsdienst, die de volkeren verdeelt", een Italiaan de Katholieken voor Samoyeden en schurken uitschelden, en eindelijk een Spanjaard zich ontboezemen in deze boutade: „Terwijl ik mij naar het spreekgestoelte begaf, hoorde ik roepen: „Leve Spanje!" Maar, beminde medestanders, opdat Spanje leve is het noodig, dat eerst de Kerk verdwijne. Als gij dus roept „leve Spanje", antwoord ik: „Ja, leve Spanje, maar dood aan de Kerk!"

Dat dergelijke rhetorica succes verwierf, behoeft men nauwelijks te betoogen. Ook de naam van den oud-minister Combes werd met applaus begroet, telkens als men dezen hoorde noemen. En de geestdrift steeg ten top, toen een motie werd aangenomen ten gunste der invrijheidstelling van den anarchist Malato.

In de Maandagnamiddag-zitting werd, na heelwat getwist over de mate van bevoegdheid der verschillende afgevaardigden, de Rus Maxim Gorki verheerlijkt en de Russisch-Japansche oorlog een „farce" van de kapitalisten genoemd. Een kleurling, zekere Gratia Candas, bracht de groeten der bewoners van de Antillen, die — zeide hij — verlangend waren verlicht te worden door de Europeesche vrijdenkerij. Een Chinees, „burger Shui", drukte denzelfden wensch uit namens het gele ras. Een Hollander eindelijk, Domela Nieuwenhuis, die tegenwoordig in zijn eigen land ook al geen gewilde profeet meer is, betreurde het, dat de fransche Regeering nog altijd de woorden „God bescherme Frankrijk op de Fransche muntstukken laat slaan. Zooiets was een verlicht volk onwaardig, meende hij, en het moest nu maar eens uit wezen."

Des avonds had in het „Theatre du Gymnase" een vertooning plaats van het ingemeene stuk „Ces Messieurs" dat indertijd ook in meerdere Hollandsche steden, zoo ik mij wel herinner, verboden werd. De auteur van het kunstelooze stuk oogstte veel toejuichingen, de eenigen die hij verdient.

Den volgenden dag vergaderden de commissies tot samenstelling van een encyclopedie zonder God en godsdienst, tot volstrekte scheiding van Kerk en Staat, tot internationale organisatie van de vrijdenkerij. Een der plannen tot uitvoering van meer andere helsche plannen is het op groote schaal doen drukken en verspreiden van een „godsdienstloozen cathechismus", die ook aan de kinderen, welke de Staatsscholen bezoeken, zal worden uitgedeeld. Ook werd uit den boezem der vergaderden voorgesteld, „alle vrijdenkers uit te sluiten, die van hun vrije gedachte mooi vertoon maken in het openbaar, doch die toelaten, dat hun vrouwen en kinderen de kerk en den biechtstoel bezoeken."

In de zedelijkheidscommissie — ja, er was ook een zedelijkheidscommissie — werd een besluit genomen tot algemeene invoering der „morale sans Dieu". De commissie nam na gehoorde rapporten van Fulpius, Buisson en Bouillou aan, dat voor 's menschen zedelijk gedrag geen algemeene wetten of regelen zijn te geven, dat misdadigers menschen met zieke hersenen zijn, dat onderscheiden moet worden tusschen moraal in de theorie en de practijk, en dat zij zich ontwikkelt met de tijden en naar de neigingen der volkeren.

Als ik nu nog mededeel, dat Domela Nieuwenhuis een der volgende dagen machtig veel bijval verwierf door een rede tegen het vaderland en het militairisme, de weigering der reservisten in tijde van oorlog als eisch vooropstellende, dat de begrafenis van een gestorven Congressist werd genoemd „het deponeeren van een stuk vleesch op de vuilnisbelt," dan meenen wij de lezers genoegzaam te hebben ingelicht over het verhandelde. Men bedenke, dat wij om redenen van kieschheid niet van alles verslag kunnen doen.

Soms heerschte in de debatten een toon van heftigheid als alleen onder matrozen of vischwijven gebruikelijk is. De socialist Allemane schold zijn collega Paraf Javal uit voor „schurk", waarop deze repliceerde met een: „Je bent de gemeenste kerel, die er op den aardbodem rondloopt". De anarchiste Mme Sorgen, die tevergeefs een betooging op touw wilde zetten om de vrijlating te verkrijgen van den anarchist Malato, stond tegen de heeren Congressisten te krijten: „Lafaards, lafaards en v......likken!"

Ook elkander hebben de vrijdenkers dus op hardhandige wijze de waarheid gezegd. Een Duitsche en een Fransche anarchist rosten elkander zelfs ten overstaan der vergadering duchtig af!

Dat ook andere dan Katholieke bladen het gebeurde op dit Congres afkeuren, blijkt o. a. uit hetgeen de Parijsche Correspondent van de „Nieuwe Courant", die men toch wel niet van clericalisme beschuldigen zal, schrijft:

Gisteren 7 Sept. is het Congres der Vrije Gedachte gesloten. De congressisten hebben gedurende vier dagen gewerkt en ten slotte bepaald, dat zij het volgend jaar te Buenos-Ayres zullen tezamen komen. Wellicht was het logischer geweest, dat men die stad terstond, in plaats van Parijs, uitgekozen had, daar zij waarschijnlijk meer behoefte heeft aan vrijheid van gedachte dan de Fransche hoofdstad. Hoe het zij — heethoofden hebben het noodig geoordeeld ook in de bakermat der Vrijheid te debatteeren over een soort van vrijheid, die ze reeds bezitten en waarvan ze niet altijd een even goed gebruik maken. Aan den anderen kant is het echter niet kwaad dat ook de nazaten der mannen van 1789 eens spreken over hetgeen ze onder vrije gedachte verstaan. Op de zittingen zelf van dit congres bleek men op dat punt ten zeerste van meening te verschillen. Dat mag men althans opmaken uit het feit, dat men herhaaldelijk is overgegaan tot handtastelijkheden, die alleen uit een verschil van gevoelens voorsproten. Vrijheid van gedachte, in de practische beteekenis dier uitdrukking, brengt noodzakelijk mede dat men elkanders meeningen eerbiedigt. Zoodra men toch de vuisten gebruikt, is er van ongehinderde uiting der gedachte geen sprake meer. Voornamelijk zijn bedoelde „frapante" argumenten aangewend, toen de anarchisten onder de congresleden van oordeel bleken dat men hun niet genoeg vrijheid toekende.

Den eersten dag begon het al.

Men had, beweerden de anarchisten, het woord beloofd aan hun chef, Paraf-Javal en deze had het niet gekregen. Zoover is het toen zelfs gekomen om de al te vrijen onder de vrijdenkers eruit te verwijderen. Toen genoemde Paraf, den volgenden dag het woord verkregen hebbende, begon met te verklaren dat hij een uur lang zou spreken, indien men niet naar hem luisterde, ontstond er opnieuw een tumult, bewijzende dat de aanwezigen alweer in meening verschilden omtrent de vrijheid van spreken welke, op een congres, toch nagenoeg overeenkomt met de vrijheid van gedachte.

ONZE TOESTAND.

Dat er in onze Kolonie nog meer personen zijn, die denken zooals wij en de oorzaak van onzen treurigen toestand zoeken niet alleen in de droogte, welke hier chronisch is, maar in onze slechte verstandhouding tot Venezuela en zijne regeering, moge blijken uit twee stukken, waarvan wij het eene vinden in het *Kol Weekbld.* van 7 Sept., dat eerlijk genoeg was om het op te nemen, ofschoon het eenigszins indruischt tegen zijne meening, dat vooral de landbouw Curaçao moet redden, — het andere in de Mail-Editie van *Het Vaderland* van 4 Sept. (Bijvoegsel.)

Wij geven beide stukken zonder commentaar. Alleen aan het einde zullen wij mededeelen, hoe *El Constitucional*, het lijfblad van Gral. CASTRO, over dezen toestand en de middelen ter verbetering denkt.

I.

Wat heeft Curaçao noodig?

Geachte Heer,

Verzekerd van uwe warme belangstelling in Curaçao en dat U gaarne alles, wat in Uw vermogen is, zult willen doen om de welvaart van dat gewest te bevorderen, richten wij dit schrijven tot U, met verzoek het in het Orgaan der Vereeniging op te nemen.

Het schijnt, dat men onzen toestand in Nederland nog altijd maar niet begrijpt, anders zou men zeer zeker het voor de hand liggend middel grijpen om dien toestand te verbeteren. Wij zijn geen partij toegedaan, wij beoogen met dit schrijven slechts verbetering van onzen toestand, die niet moeilijk te verkrijgen is, als wij maar beginnen te erkennen, dat wij Venezuela in de laatste jaren niet altijd zeer vriendelijk behandeld hebben en onze relatiën met die republiek trachten te verbeteren. Dat heeft Curaçao noodig.

Met den handel kan het niet treuriger gesteld zijn; onze kooplieden beginnen het eiland te verlaten en den genadeslag zijn wij nog wachtende. In het belang van onzen handel is het dus: ZOOVEEL MOGELIJK VENEZUELA VRIENDSCHAPPELIJK TE BEHANDELEN.

Bijna maandelijks worden hier huizen en tuinen, waarvan de eigenaars de verschuldigde interest aan de hypotheekhouders niet betalen kunnen, op publieke veiling verkocht, en bijna altijd door den hypotheekhouder in bezit genomen, aangezien er geen koopers voor die huizen en tuinen zich opdoen.

De voornaamste kade in de Willemstad, waar men alles, wat hier aangebracht wordt, lost, lijkt op de meeste dagen in de week als uitgestorven, aangezien er geen scheepvaart bijna meer bestaat tusschen ons eiland en de naburige republieken, tengevolge der bepaling door Columbia en Venezuela gemaakt: dat er geen schepen, van minder dan vijftig en veertig ton groot, handel mogen drijven met Curaçao.

Dat de invoerrechten stijgende zijn, zal zeer zeker toe te schrijven zijn aan den mislukten oogst; alles moet hier uit den vreemde worden aangevoerd, geen korrel inheemsch koren, geen veevoeder en meel van dit eiland zijn te bekomen. Het drinkwater wordt een cent per liter verkocht en is moeilijk te bekomen.

Hopende, dat dit schrijven voornamelijk zal bijdragen tot de verbetering van onze relatie met Venezuela, blijf ik met achting van Uw HoogEdelgestrenge

de dienstw. dienaar,

Een Curaçaonaar, die het wel meent met zijn geboorteplaats.

Curaçao, 19 Aug. 1905.

II.

Curaçao.

Het volgend schrijven wordt ons door een onzer lezers op Curaçao toegezonden, waaraan wij als zoodanig een plaats verleenen:

„Dat de kolonisatie in de laatste vier jaren schrikbarend in bloei en welvaart is verminderd, zal wel door

---

gingen daartoe kan oploopen. De Hollander schijnt zijn *g* in zijn maag te bewaren en haar van daar uit op te halen, als hij ze noodig heeft. Jerome zelf heeft het bij onze Hollandsche *g* niet verder kunnen brengen dan een hik vooraf en een snik daarna,— en toen werd hem nog gezegd, dat het niet heelemaal goed was.

Wie Holland niet zoo maar in een uilevluchtje wil bezoeken, doet verstandig met van te voren een spaarpotje aan te leggen. Men praat wel eens van het dure Engeland, maar het duurste land van de wereld is het kleine Holland. De gulden daar staat gelijk met den franc in Frankrijk en de shilling in Engeland.—Maar de Hollandsche sigaren zijn toch goedkoop!

„Jawel", zegt Jerome „en aan zulk eene goedkoope Hollandsche sigaar heb je een geheelen dag genoeg! Niet voor je den smaak daarvan heelemaal vergeten bent, heb je trek om weer te rooken. Een van mijn kennissen had uitgerekend, dat hij honderden ponden sterling had uitgewonnen enkel en alleen door geregeld eene maand lang Hollandsche sigaren te rooken. Pas jaren en jaren daarna waagde hij zich weer aan tabak."

Wat Jerome, en waarschijnlijk ook wel het meerendeel zijner landgenooten, steeds een onzinnig vertelseltje heeft toegeschenen, namelijk dat ons land op palen gebouwd zou wezen, is hem gebleken inderdaad werkelijkheid te zijn.

Een voet of twaalf onder het niveau der straat, schrijft hij, ziet men bij den bouw van een huis de werklui, met hooge waterlaarzen aan, tot aan de knieën in het water waden, om de hooge houten palen in den drassigen bodem te heien.

Verscheidene oudere huizen hellen zóó sterk voorover, dat hij er bijna niet langs durfde gaan. Als hij een der bovenverdiepingen van zulk een huis moest bewonen, zou hij stellig opgegeten worden van de zenuwen.

Maar de Hollander hangt uit een bovenvenster, dat een voet of zes van de loodlijn afwijkt, en rookt heel genoegelijk zijn pijpje.

Hoogst vermakelijk vindt Jerome de hier te lande gebruikelijke gewoonte om met spoor- en stadstijd te rekenen. Hij kon nooit goed onthouden, hoe het eigenlijk met dat verschil van twintig minuten zit, en beweert, dat wij, Hollanders daar zelf ook altijd mee in de war zijn.

"U hebt nog overvloed van tijd!" werd hem gezegd, toen hij naar den trein moest.

"De trein gaat om tien uur." antwoordde hij, „het station is een heel eind hier van daan en het is nu al half tien."

"Jawel, maar tien uur beteekent tien uur en twintig minuten. U hebt dus bijna nog een uur den tijd".

Vijf minuten later tikte dezelfde persoon van daareven hem op den schouder.

"Ik heb me vergist: het beteekent twintig minuten vóór tien. Ik dacht, dat het juist andersom was."

Een derde kwam en zeide, dat die eerste opvatting goed was. Zij werkten samen het probleem uit op wetenschappelijke gronden, en intusschen sprong onze Engelschman voor alle zekerheid maar gauw in het eerste het beste rijtuig, dat hij krijgen kon. Het slot van dergelijke histories is altijd hetzelfde, zucht Jerome: of men is veertig minuten te vroeg of men komt twintig minuten te laat!

De reden, waarom men nooit heeft willen ingaan op het voorstel om stads- en spoortijd gelijk te maken, is volgens den Engelschen humorist deze: dat er dan ook letterlijk niets zou overblijven, om den Hollander te ontstemmen en boos te maken, wat bij de thans heerschende tijdsverwarring nog wel eens gebeuren kan.

Men moet Engelschman zijn, om zulken humor mooi te vinden!

niemand worden tegengesproken, die met den waren toestand van dit eiland bekend is. Men neme slechts de hier verschijnende weekbladen op, en overtuige zich van dien toestand. Telkens en telkens worden daarin huizen en plantages, die de verschuldigde interest aan de Hypotheekbank niet betalen kunnen, te koop aangeboden en meestal door die bank zelf overgenomen, aangezien er geen koopers voor die huizen en plantages zich aanbieden.

Die achteruitgang van de kolonie is voornamelijk toe te schrijven aan de allesbehalve goede verstandhouding, die tusschen Curaçao en Venezuela heerscht.

Jaren herwaarts wilde de overleden president Guzman Blanco dit eiland tot een visschersplaats maken, doch werd daarin door toevallige omstandigheden verhinderd; thans schijnen anderen dat plan te hebben opgevat. Het zwaard van Damocles hangt ons steeds boven het hoofd. De president van Venezuela is herkozen en dat wel voor den tijd van zes jaren. Dat Curaçao die herkiezing liefst niet had zien plaats hebben, is natuurlijk, niet omdat de ingezetenen tegen den president ingenomen zijn, maar wel omdat het hun bekend is, dat de president, om zekere redenen, onafhankelijk van de bevolking, dit eiland niet genegen is.

Curaçao is het kind en Venezuela de moeder van dat kind. Curaçao is de zuigeling, die, zoo Venezuela dien zuigeling haar borsten ontzegt, van ellende en gebrek omkomt.

In het belang van Curaçao is het, den president van Venezuela te gelieven; den ondergang gaat het tegemoet als het zich vijandig tegenover Venezuela betoont. Ontzettende outsteltenis veroorzaakte hier, eenige weken geleden, de tijding, dat de president Castro het plan had de havens van Maracaibo en Coro voor den Curaçaoschen handel te sluiten. Gelukkig voor den handel, dat dit plan niet ten uitvoer werd gebracht.

Een wet, kort geleden, door den president Castro in het leven geroepen, die honderden hier te lande ten hoogste benadeelt, en o. a. bepaalt: „Geen schip beneden veertig ton groot mag met Venezuela handel drijven," heeft hier een gevoeligen knak aan den handel gegeven.

Aan dergelijke handelingen zijn wij blootgesteld, zoo er geen goede verstandhouding tusschen Curaçao en Venezuela bestaat.

Ellendiger toestand, dan de thans hier heerschende, zich voor te stellen is haast onmogelijk. De bewoners der binnenlanden zouden van gebrek omkomen, zoo er geen afzet voor strooehoeden was, die ijverig door hen gevlochten worden. De planters zijn drie kwart geruïneerd, door sterfte onder hun vee en het aankoopen van voeder voor het nog levende. Een aantal kooplieden hebben Curaçao verlaten en anderen maken zich gereed te vertrekken, om zich in Venezuela, Columbia of St. Domingo te vestigen; de straten van Willemstad wemelen van behoeftigen, die „por el amor de Dios" om een kleine tegemoetkoming vragen. De oogst mislukte op het eiland dit jaar zoo goed als volkomen. Op verscheidene plantages is geen drinkwater, honderden vruchtboomen zijn gestorven, het vee sterft van gebrek aan drinkwater en voeder. Bijna ieder gaat gebukt onder den last die hem drukt, achteruitgang en armoede zijn overal zichtbaar.

Eindigen wij met den wensch, dat er spoedig in den treurigen toestand, waarin Curaçao verkeert, verbetering moge komen en dat de nieuwbenoemde Minister van Koloniën, in samenwerking met onzen gouverneur, alles onderzoeken en aanwenden zal, om de kolonie Curaçao uit haar verval op te beuren.

El Constitucional van Caracas zegt aangaande de tegenwoordig op Curaçao zich baanbrekende stemming het volgende: „De pers van Curaçao heeft door hare oprechte verklaringen, al onze aandacht verdiend, en daarom gaven wij haar eene eereplaats in onze kolommen.......

Die verklaringen hebben meer waarde dan men oppervlakkig zou zeggen. Nooit is ons de goedkeuring der rede en gerechtigheid aangenamer, dan wanneer zij spontaan komt uit het eens vijandige kamp......Ontvange die pers ook onze toejuiching; zij heeft den conventioneelen cirkel, die haar omgaf, verbroken en geeft nu aan CASTRO wat aan CASTRO toekomt, en aan de geschiedenis, wat aan de geschiedenis behoort."

Hier wordt ons dus de hand ter verzoening zoo duidelijk mogelijk aangeboden.

Het schrijven van *El Constitucional* bewijst klaar en duidelijk, dat de verklaringen der Katholieke Pers, verre van aan de belangen van Curaçao nadeelig te zijn geweest, in de hoogste officieele sferen van Venezuela een atmosfeer van welwillendheid hebben doen ontstaan. Dat sommige kortzichtigen in die verklaringen eene campagne gezien hebben tegen onzen Gouverneur, blijve voor hunne rekening; wij bedoelden niets anders dan onzen toestand te verbeteren. Dat daarbij feiten in herinnering gebracht werden, die voor sommigen onaangenaam zijn, is onze schuld niet; historie toch is historie.

In het hoofdartikel van *El Constitucional* wordt ook nog zeer verzoenend gezegd, dat de begane fouten grootendeels moeten worden toegeschreven hieraan, dat men Gral. CASTRO niet genoegzaam begreep en hem alleen kende door de lasterlijke strooming, die de revolutionnairen tegen hem hadden in 't leven geroepen. Zoo ver ging het ook den verbonden Mogendheden, doch naderhand beter ingelicht, gaven ook zij, zooals *El Constitucional* zegt, aan CASTRO wat aan CASTRO toekomt. Dat is duidelijk gebleken door den schitterenden uitslag der Gemengde Commissies ten voordeele van Venezuela.

Begane fouten erkennen en ze herstellen, is niet vernederend; integendeel. Maar er in volharden en zijne fouten niet willen erkennen, dat kan misdaad zijn.

Zaak is, dat de weg ter verzoening gezocht worde. Hij wordt ons nu als 't ware gespreid en geëffend. Zal men het inzien? Wij hopen het in 't belang onzer Kolonie.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Errata.

In ons vorig nummer is in het Ingezonden stuk: Iets over den Burgerlijken Stand, eene drukfout geslopen, die wij ons verplicht achten hier te herstellen, daar de geheele redeneering met die drukfout staat of valt. Er staat op bl. 2. kolom 2: Een meisje van 20 jaar; dit moet, zooals de lezer zelf reeds zal opgemerkt hebben, zijn 25 jaar, daar zij anders niet meerderjarig was en art. 91. B. W. in dat geval niet op haar toepasselijk zou zijn.

Kerkelijke Berichten.

Donderdag namiddag is ZDH. Mgr. J. J. A. VAN BAARS van zijne vormreis op Bonaire teruggekeerd. ZDH. was vergezeld van den ZEerw. P. A. EUWENS, terwijl de Eerw. P. J. KRUGERS als waarnemend Pastoor te Rincon is achtergebleven.

***

Verleden Woensdag, feestdag van St. Franciscus, vierden twee Eerw. Soeurs, behoorend tot de Congregatie van Rozendaal, het zilveren jubilé harer toewijding aan God door altijddurende beloften. 't Zijn toevallig twee dochters onzer Kolonie, nl. de Eerw. Soeur DELFINA, geboortig van Curaçao en thans werkzaam bij het Onderwijs te Barber,—en de Eerw. Soeur ELISABETH, geboortig van Aruba, sinds jaren werkzaam als zieken - verpleegster in het pensionnaat: Welgelegen. Moge dit zilveren feest gevolgd worden door haar gouden jubilé en mogen zij zich beiden steeds verdienstelijker maken in haren werkkring. Wij bieden beiden onze oprechte gelukwenschen aan.

***

Spoedig werd op *Welgelegen* de feestvreugde gevolgd door droeven rouw. Donderdag-morgen toch overleed daar geheel onverwacht de Eerw. Soeur. M. GERTRUDE (in de wereld Mej. PETRONELLA KANTERS) zij was te Oosterhout (N. B.) geboren den 10 Dec. 1835 en bereikte dus den ouderdom van bijna 70 jaren. Zij was in de Congregatie van Etten getreden den 2 Juli 1855 en aldaar den 1sten Februari 1857 getrofest. Zij is op Curaçao aangekomen den 19 Nov. 1859 en heeft dus ruim 45 jaren van haar verdienstelijk leven in onze Kolonie doorgebracht.

De Eerw. Zuster GERTRUDE is werkzaam geweest op *alle zusterscholen* op de 3 eilanden, maar bovenal op Sta. Rosa en Sta. Maria en menigeen zal zich daar met dankbaarheid de goede Soeur GERTRUDE herinneren, want in die beide parochies heeft zij het grootste gedeelte dier 45 jaren doorgebracht, onbekend en ongeëerd door de wereld, die nauwelijks haar bestaan vermoedde, maar gekend van Hem, die Looner is van het goed, ook dat in het afgelegenste hoekje der wereld gebeurt. *Als sterren aan het firmament zullen zij schitteren, die er velen onderwezen hebben ter gerechtigheid.* De laatste jaren genoot zij op Welgelegen eene welverdiende rust. Zij werd gisterenmorgen op het Kerkhof van St. Anna in den gemeenschappelijken kelder bijgezet. R. I. P.

***

Verleden Vrijdag werd in de Rozenkranskerk op Pietermaai een eigenaardig feest gevierd. Men kon het reeds zien aan de werkelijk smaakvolle versiering van het St. Dominicusaltaar, dat er iets buitengewoons zou plaats hebben. Welnu dan, dien dag werd het 25jarig bestaan gevierd der Congregatie der H. Catharina van Senen of Derde Orde van boetvaardigheid van den H. Vader Dominicus. Deze Congregatie werd hier opgericht den 1 Oct. 1880. Wegens het Rozenkransfeest, dat dit jaar op 1 Oct. inviel, kon de plechtige herdenking eerst Donderdag plaats hebben.

De twee eerste leden waren Mevr. ANA L. DE HASETH, nog in leven, en wijlen Mevr. MOOREES. Door eene driedaagsche oefening, geleid door den Eerw. P. P. POIESZ, werden de leden op dezen feestdag voorbereid. Op den dag zelf was er des morgens een gezongen Mis, waaronder de leden communiceerden. Om half negen had er eene plechtige feestvergadering plaats, waarin een der leden tot de professie werd toegelaten.

Als feestredenaar trad op de ZEerw. Pastoor der St. Anna-kerk G. WILLEMS, die gedurende lange jaren leider was der derde orde tijdens zijn verblijf op Pietermaay, eene taak welke thans waardig wordt waargenomen door den Hoog Eerw. P. A. TERMAAT, Vicarius provincialis. Een solemneele *Te Deum* besloot de plechtigheid.

Moge deze feestelijkheid strekken, om de leden in haar ijver te bevestigen, haar werkkring uit te breiden en door haar stichtend voorbeeld ook anderen aan te sporen, lid te worden eener orde, die niet alleen veel goed kan doen in de maatschappij, maar de hoogste goedkeuring geniet van de Pausen van Rome en de Bisschoppen van Curaçao.

Rozenkransfeest.

Verleden Zondag werd in de parochiekerken der stad met veel luister het Rozenkransfeest gevierd. Op Pietermaai was de versiering van het hoofdaltaar met de Rozenkransgroep als bekroning, een meesterstuk van goeden smaak en kunstvaardigheid. De berg van bloemen verhief zich bijna tot in den nok der kerk. Vooral des avonds, toen talrijke electrische lichten en honderden kaarsen het geheel verlichtten, was de indruk overweldigend.

Des avonds had de feestpredicatie plaats, gehouden door den Hoog Eerw. P. A. TERMAAT, en daarna de processie met het beeld der H. Maagd, terwijl honderden mannen palmtakken in de hand droegen, en al het volk luide in de kerk de Litanie van O. L. Vrouw medezong. Dat alles was schoon en indrukwekkend en zal niet nalaten zijne vruchten van zaligheid voort te brengen.

Regen.

Een juichkreet ging Maandag-avond van het eene uiteinde der stad tot het andere. Men wees elkander de wolken aan, die zich boven het eiland samenpakten en toen de eerste druppels vielen, klapten de kinderen in hunne handen. Bakken en blikken werden buiten gezet, om toch maar geen druppel te verliezen van het kostbare vocht, dat van den hemel viel.

Nu was er een eind aan de ellende van het dorstlijden of van het brakwater drinken!

Gelukkig bleef het niet bij eenige druppels, maar weldra stroomde de regen mildelijk neder en vulde voor een gedeelte de regenbakken met water en de harten met dankbaarheid jegens den Gever van alle goed.

Moge het nu bij deze eerste bui niet blijven! Ongetwijfeld zal de regen dankbaren grond en dankbare harten vinden.

Onweder.

Bij het onweder, dat zich maandag jl. boven ons eiland ontlastte, sloeg de bliksem in een strooien huisje op de plantage *Malpais*. Ternauwernood kon de familie, die het bewoonde zich redden. Het huisje brandde geheel af. Een groote ramp voor JUAN MATEO, een braven huisvader met zes kinderen, die het bewoonde!

✠ J. H. M. Chumaceiro.

Donderdag overleed de leeraar der Israelitische Gemeente *Mikvé Israel* J. H. M. CHUMACEIRO eene talrijke schare van deelnemende vrienden, vergezelde het stoffelijk overschot ten grave en bewees hoe groot de achting was, die de overledene bij zijne geloofsgenooten en anderen genoot. Bij de geopende groeve werd het woord gevoerd door den Heer LEAO LAGUNA.

De overledene bereikte den leeftijd van 61 jaren.

Oud Gouverneur C. Lely.

Vrijdag der vorige week bracht de Heer C. LELY, oud-Gouverneur van Suriname, in gezelschap van onzen Gouverneur en eenige andere heeren een dag door op de plantage St. Joris van den Heer PERRET GENTIL.

Zaterdag bracht ZHEd. een bezoek, in gezelschap van Dr. CASSERES, aan het Leprozen-gesticht, *Zaquito* en bezichtigde die inrichting.

Zondag-avond vertrok ZHEd. in gezelschap van onzen Gouverneur naar Aruba, waar ZHEd. de goudmijnen en fosfaatwerken in oogenschouw nam. Woensdag n. m. was het hooge gezelschap weer in de stad terug.

Vrijdag morgen vertrok de Heer LELY naar de Benedendistricten. Dezen avond wordt hij weer in de stad terug verwacht.

Verdronken.

Verleden Dinsdag viel in het waaigat een man te water VANNI genaamd. Ofschoon het water daar zeer ondiep is, verdronk toch de man, die niet wel bij hoofd schijnt geweest te zijn.

Officieele Berichten.

Bij Gouvernements-beschikking is:

1°. aan den Heer R. A. BEREA, Hoofd der Openbare School op St. Eustatius, met ingang van den 1°. November dj., op zijn verzoek, eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

2°. aan den geemployeerde bij den recherchedienst alhier A. J. DIJKSTRA, tot herstel van gezondheid, eene verlofsverlenging voor den tijd van eene maand verleend.

3°. de bij de brigade marechaussee alhier gedetacheerde infanterist S. GREWEL, op zijn verzoek, met ingang van den 3°. October 1905, naar het garnizoen teruggezonden.

4°. is aan Mejuffrouw C. C. QUAST, Onderwijzeres aan de Wilhelminaschool alhier, met ingang van den 4°. October 1905, tot verder herstel van gezondheid, eene verlofsverlenging voor den tijd van eene maand verleend.

5°. aan den heer J. M. F. S. VAN EPS, geemployeerde ter Administratie van financiën, tot herstel van gezondheid, met ingang van den 7n. dezer eene verlofsverlenging voor den tijd van eene maand verleend.

6°. tot het tarief, ter berekening van de belasting op den invoer van koopmanschappen alhier voor het jaar 1906, eene commissie benoemd bestaande uit den Administrateur van financien als lid en voorzitter, de Heeren A. CHARLOUIS, J. E. LEYBA, A. DE SOLA en P. WINKEL, als leden, en D. CORREA, J. E. VAN DER DIJS en P. M. HAGE, als plaatsvervangende leden.

7°. in de plaats van den Heer J. M. BARTELS, die bij G. B. dd. 22 Augustus 1905, no. 638, benoemd is tot lid van de commissie van schatting der grondeigendommen voor de jaren 1906—1908, en die verhinderd wordt de hem gedane opdracht van lid der commissie van schatting voormeld te aanvaarden, de Heer R. J. HOYER benoemd tot lid van die commissie.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Magdalena y Mercedes Acero, Josefina Boom, I. A. Parra Chacin (2), Rafael Curiel, Rosita Concek, Jacobo F. de Pool (aanget.) Alfredo Troyles, Antonia Gómez R., The Harbour Engineer, Josef Hagen, Jeaman, Herman Kalister, Pitenelia Marti, Juan Machoro, Benilda Mendoza, Anita Namias, Israel Pineda, Constan Pinedo, Martinez Schop, Adelina van der Zengel, Eva van Epo, Martina Vesplas, Mercelina Weiman en een wissel gericht aan: 1° Consul de Curaçao.

Ongeluk.

Donderdag-avond is onder *Bonabista* (3° distr.) een winkelhuis afgebrand, door dat een klein jongetje van 7 jaren eene petroleumlamp wilde aansteken en daarmede een ongeluk kreeg.

Een kerosene-blik, dat er vlak bij stond ontplofte en in een oogwenk stond geheel het huis in lichte laaie. Het ergste is, dat het jongetje zoo zware brandwonden bekwam, dat het nog dienzelfden avond naar 't Gasthuis vervoerd moest worden, waar het weldra aan de bekomen wonden overleed.

't Moge alweer een les zijn, om toch geen kinderen met petroleum te laten omgaan.

Orkaan.

Een gisteren door het *Weather bureau* openbaar gemaakte mededeeling meldt, dat in de omgeving van Santo Domingo en de Turks-Islands een hevige orkaan woedde. of althans dat de stoornis in de lucht zóó was, dat ze het vermoeden wekte van zulk een orkaan. Dit bericht komt echter niet van Washington. Nu, de hitte en stilte der laatste dagen waren wel zoodanig, dat het niemand verwonderen zal, zoo hier en daar buitengewone dingen gebeuren.

„Atardi."

Het moet voor den Heer JOSÉ CORSEN eene voldoening geweest zijn, gisteren-avond in *El Imparcial* eene niet onverdienstelijke Engelsche vertaling te lezen van zijn gedicht *Atardi*. De zeer doorschijnende initialen G. P. laten geen twijfel aangaande den vertaler. Zeer merkwaardig zijn de woorden, waarmede G. P. de vertaling inleidt. „Ik hoop......... den belangstellende te helpen in het leeren kennen van den juisten zin van ons zeer dikwijls gelasterd en verguisd, maar toch machtig zoet en altijd liefelijk Papiamentsch. Aan dichter en vertaler onzen gelukwensch."

Gouverneur Lely's vertrek.

Wij lezen in de Surinaamsche bladen dezen morgen ontvangen:

Gisterenmiddag één uur kondigden vijf kort op elkander volgende kanonschoten aan, dat de afgetreden gouverneur één uur daarna per Prins Willem IV naar Nederland zou vertrekken.

Een half uur daarna stelden zich eene eerewacht der Schutterij en eene van het Garnizoen elk onder bevel van een kapitein op bij de Marinetrap.

Van alle kanten stroomde het van autoriteiten, ambtenaren, officieren, besturen en particulieren, naar het Gouv.'shotel om Z.Exc. een laatst vaarwel toe te roepen.

Daarna verliet hij, vergezeld van den ondervoorzitter van den Raad van Bestuur den voorz. der Kol. Staten, de commandanten der Schutterij en het Garnizoen, alsmede de beide adjudanten en vele ambtenaren en particulieren het Gouvernementshotel en toog naar de Marinetrap, alwaar een barkas van H. M. Kortenaer, waarin de commandant van dien bodem had plaats genomen. Over den geheelen weg, van het Gouv. hotel af tot de Marinetrap, spreidden de marktvrouwen de hoofddoeken op den grond uit, teneinde ook van hunnen kant hulde te brengen aan den afgetreden gouverneur.

Daar aangekomen werd door Z. Exc. nog aan eenigen hartelijk de hand gedrukt en stapte hij in de aldaar gereed liggende sloep.

Op dat oogenblik kondigde een saluut van 13 schoten van het fort Zeelandia aan, dat de afgetreden Gouv. van wal stak.

De Prins Willem IV, die intusschen tot vlak nabij H. M. Kortenaer was opgestoomd, nam Z.Exc. op en werd de reis naar patria aanvaard. De Gouv. vlag werd geheschen en onderwijl de Willem IV voorbij de Kortenaer stoomde, wisselden de beide zooeven genoemde bodems en het fort Zeelandia saluutschoten. De Heer LELY stond nog steeds de groetende menigte die aan den waterkant stond toe te wuiven.

Een half uur daarna loste het fort Nw. Amsterdam bij het voorbijstoomen der „Willem IV" veeneens 13 saluutschoten.

Zoodra de boot bij Braamspunt was gekomen, werd den waarnemenden Gouverneur per telephoon daarvan kennis geheven.

H. M Kortenaer verliet eenige minuten na het vertrek van de „Willem IV" ook onze reede en zette haren koers naar Curaçao.

Curaçaosche arbeiders.

Met de eerstvolgende boot der K. W. I. M., welke van hier naar Curaçao vertrekt, zullen 19 Curaçaosche arbeiders bij den traamaanlegdie in het Militaire Hospital verpleegd worden, naar huis terugkeeren.

Het plan bestaat om in October e. k. alle arbeiders der Curaçaosche eilanden, welke nog hier vertoeven, naar hun land terug te zenden, omdat zij over 't algemeen allen te zwak geworden zijn voor den arbeid aan 't spoor. De malaria heeft hen zoo ondermijnd. Het is wel jammer, daar die luidjes flinke en degelijke arbeiders geweest zijn.

(*Surinamer.*)

Inspectie.

Heden morgen heeft er eene inspectie plaats gehad voor den Garnizoens-Commandant. Na afloop dezer Inspectie werden de krijgs-artikelen voorgelezen. Met eenige toepasselijke woorden werd vervolgens de bronzen medaille uitgereikt aan den Infanterist H. VAN DEN HEUVEL. Na deze uitreiking werd voor den Garnizoens-Commandant gedefileerd. De militaire muziek luisterde de plechtigheid met hare blijde tonen op.

Temperatuur.

Gisteren Vrijdag is de temperatuur op ons eiland zoo hoog geweest, als in ruim vijf jaren niet meer het geval was. Volgens het Weather-bureau alhier was zij 92.1 Farenheit. Slechts den 12 Juni 1900 was zij hooger. Toen bereikte zij 93 graden Farenheit.

Advertentien.

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO.